

№ 151

Серпень – 2004 – August

Рік XIII

...І що він такого сказав?

Читайте на стор. 7

НАЦІЄТВОРЧЕ

- Процес приватизації зайшов надто далеко: уже приватизували й Україну.
- Зараз в Україні є доволі всього, тільки один товар дефіцитний - совість.
- Якби Господь за походженням був українцем, то Він спілкувався б з паствою російською мовою.
- Що гостріші проблеми, то тупіші керівники.
- Злидарювати - це наша народна традиція.
- Світові ціни пустили Україну по світу з торбами.

Іван Ярич. *(Короткометражну літературу
Івана Ярича читайте на стор. 21)*

*Той, хто платить, не тільки замовляє музику, але і
примушує всіх інших її слухати.*

ВСЕСМІХ

Український сатирично-гумористичний журнал
Лауреат премії імені Петра Сагайдачного 1998 р.;
переможець конкурсу українських гумористичних видань
світу 2003 р.; переможець конкурсу Канадського клубу
етнічних журналістів і письменників 2004 р.

Заснований у серпні 1991 року.
Виходить кожного місяця.

Редактор і видавець Раїса Галешко

VSESMIKH (Laughter)

A Ukrainian Monthly Magazine of Humor and Satire
Published by Vsecmix Community Publishing Co.

Editor and Publisher Raissa Galechko

Передплата:

Канада: \$38.00 на рік, \$20.00 півроку
США: \$38.00 і \$20.00 американських
Україна, Європа, Австралія – авіапошта
\$70.00 кан., \$60.00 амер.

Ціна одного числа \$2.90

Кожен може писати до "Всесміху" що хоче і як хоче.
Ваші матеріали будуть надруковані чи взяті до уваги
навіть якщо вони не збігаються з точкою зору
редакції.

При передруку посилання на «Всесміх»
обов'язкове.

Адреса редакції:

**VSECMIX, 1063 Orchard Rd.
Mississauga, Ontario
L5E 2N7 Canada**

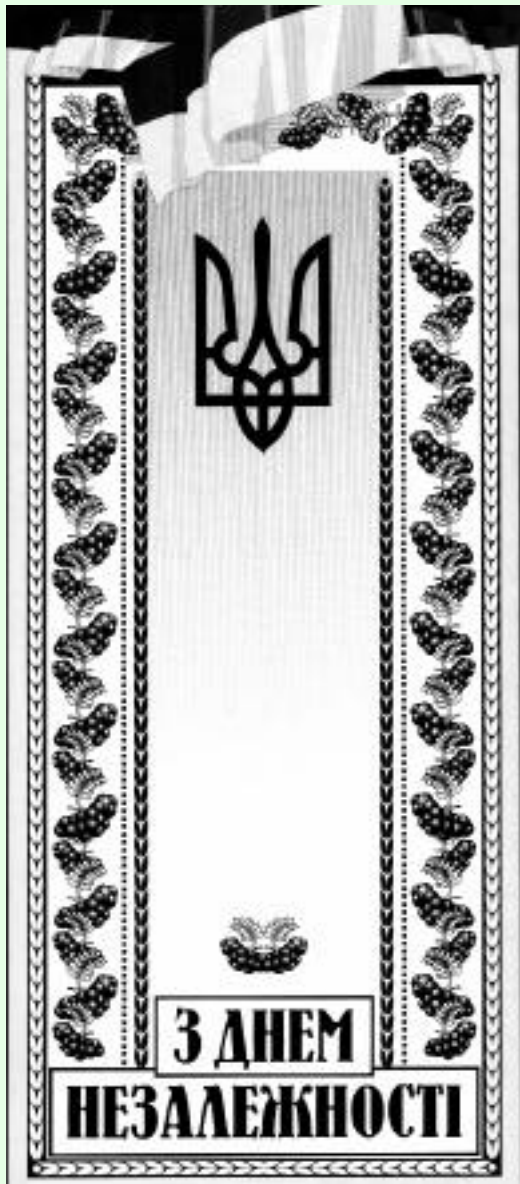
Передплату висилати на вище вказану адресу

Tel. & Fax: 905 891-0707

E-mail: bcecmix@sympatico.ca

Друкарня "Тризуб", St.Catharines, Ontario. Printed in Canada

А нам тринадцятий минало...

*Вітаємо наших імпатів,
усю українську спільноту
в діяспорі і в Україні
суших з 13-ою річницею
незалежності України!*

Микола Савчук

КОЛОМІЙКИ

І як тебе, Україно, до купи з'єднати,
Яку тобі ще ідею запропонувати?

Всі чекають нетерпляче на великі зміни,
На зарплати трохи вищі й трохи нижчі ціни.

Як то добре маленькому в колиці лежати,
Про вибори і долари нічого не знати.

Фестиваль за фестивалем, фуршет за фуршетом,
Як воно нам удається з дріявим бюджетом?

От що сало, то є сало, найшся — не шкодить.
І головне — ніхто його в світі не підробить.

Дотримуймось, українці, ухвали нової:
Сало пишім з великої, а Москва — з малої.

Що є легше молодому: виїхати в Штати,
Чи платити за семестри, чи сісти за £рати?

Замінив нам телевізор райкоми й обкоми.
Мали б велетні родитись, а родяться гноми.

На Вкраїні мир і спокій. Це — велика справа.
Та вважаймо, бо спокійних може з'їсти £ава.

Молоді нового хочуть, а старі — старого,
А є такі, що не хочуть нікого й нічого.

Ми такого Президента хотіли би мати,
Що пером не описати, словом не сказати.

Ті хочуть нас у Росію, ті — в НАТО забрати,
А ми собі сапки в руки й на дачу сапати.

Колись: церква, сапа, коса, лицарство і слава.
Тепер: жуйки, дискотеки, відео і кава.

Екстрасенси, астрологи і телеведучі
Закутують нам голови у мокрі онучі.

Одні тягнуть до Заходу, а інші — до Сходу,
Розтягли вже половину нашого народу.

Ми носимось з російськими книжками й піснями,
А вкраїнську хай вивчають шпигуни з послами.

Далі на стор. 5

ГЕЙ, "ГЕЙ", ГЕЙ!

Недавно задзвонив я до приятеля, того, що на все має відповідь, як почув його грімкий голос, котрим він почав свій виклад на нашу улюблену тему — нашу солов'їну мову:

— Що то за халепа з нашими мовознавцями! Шевченко заповів: і чужого научайтесь, й свого не цурайтесь. А наші мудрагелі, навпаки, своє рідне замінюють чужим

— Про що ти? — питаюся сконфужений.

— Про те, що в нашій солов'їній щоразу більше з'являється англійських слів! — і пішов, і поїхав...

В нинішньому революційно-науковому світі, який перетворив Землю на Мале село, Людині щораз стає важче знайти своє

визначення, яке їй Бог призначив. Бо наука не тільки освічує, а й баламутить "душу і тіло" — створює більше проблем, ніж розв'язує.

Кожна проблема багатогранна і глибинна... Приблизно так мій приятель філософствував, аж поки не дійшов до суті нашої мовної проблеми. Розходить про коротке англійське слово "гей" (gay), яке з кожним роком роздувається у все більшу проблему у світі. І досягнуло неньки України як милозвучний видозмін "гей".

— Так ти про що, — допитуюся у приятеля, — про "гей" (Гей воли, чого ви стали?), чи про "гей", тих, сексуально орієнтованих, яких по українському називають "блакитними"?

— То раніше вони так називалися, а тепер перехрестилися на інтернаціональних "гей-ів". А тому що в Україні літеру "Г" не вживають, то кажуть "гей", і ніхто

із чужоземців їх впізнати не може.

На цьому, ніби, можна поставити крапку. А можна і три крапки...

У словнику є так: "гей" (gay) значить "гепі" — веселий. В англійській мові до gay дуже пасує guу, разом це звучить "Гей Гей" — "Веселий хлопець". В Україні, знов-таки, кажуть "гей гай" — просто як у пісні.

Але далі словесного мавпування в Україні поки що не пішли. Поки що. Маю на увазі, ще не змавпували наші (канадські і американські) закони про право на одностатевий шлюб. Бо як дійде до цього, то виникне ще більше плутанини. Тоді казатимуть: "Гей і гей женилися". А у відповідь хтось скаже: "Та гей би собі женяться". І ніхто нічого не второпає.

От тобі і мовна проблема.

...

Хай кохають, як бажають, лиш би за нас свої голоси віддали.

Міжнародні сміховісті

“У США знову збільшилась кількість безробітних”, — передає з Нью Йорка наш колишній кореспондент.

2010 рік... Америка в паніці. Після чергового перерахунку голосів вкотре вперед вирвався Дж. Буш...

З'явилися дієтичні продукти: для німців - безалкогольне пиво; для росіян - безалкогольна горілка; для українців - знежирене сало.

Комісія ООН ухвалила рішення заборонити в Китаї проведення дослідів з клонування.

КОЛОМИЙКИ

Така у нас ідилічна українська картина:
На пенсію діда й баби живе вся родина.

І ти шахтар, і я шахтар, ми — хлопці з Донбасу.
Як не дадуть нам зарплату — дамо по мордасу.

В Україні всюди чути російську естраду,
А як хочете українську, то їдьте в Канаду.

Українську медицину, як не поважати,
Коли вона усе може, лиш не має вати.

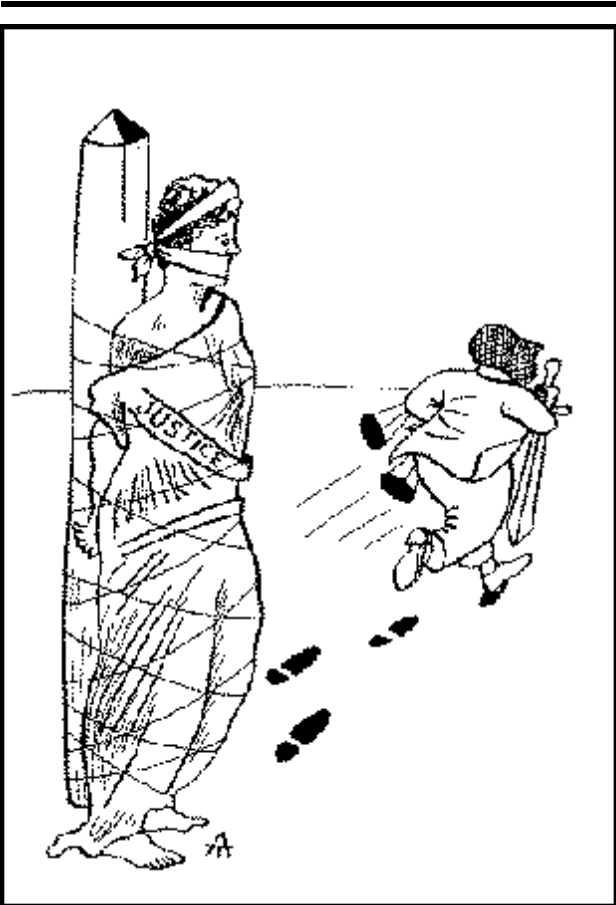
Колись голос поважався і дзвінка бандура,
Тепер — крики, мікрофони, стегна й шевелюра.

Що кросворди тепер модні — на те є причина:
У нас тепер у кросворді уся Україна.

У курчатах діоксин є, в огірках — нітрати:
І не їсти — помирати, і їсти — вмирати.

Ростуть ціни на се, на те, на світло й на воду
А із ними ростуть роги в нашого народу.

Микола Савчук. Коломия.

Усмішки Всеволода Магаса

— Мамо, я бачив, як пан Юрко цілував нашу Лесю!
— То й що? Ти ж знаєш, що пан Юрко на другий тиждень жениться з нашою Лесею.
— Якщо так, мамусю, то коли наш тато жениться з нашою новою нянькою?

Чоловік: — Дивись, що за красуня йде! Це жінка, про яку можна сказати: "І не вводи нас во іскушеніє"...
Жінка: — Ти не дуже іскушайся, бо як прийдем додому, то я ізбавлю тебе од лукавого.

Два ковбої заходять до бару. При столику сидить кілька мужчин. Один ковбой каже до другого:
— Джек! Бачиш того, он там? Він мені не подобається.
— Котрий? Їх там аж п'ять.
— Той високий, чорнявий.
— Вони всі високі і чорні.
— Ну той, що має капелюха на вухо і що говорить.
— Таж вони всі говорять нараз.
Тоді перший ковбой витягає пістоль. Бах-бах-бах-бах! — чотири трупи.
— Тепер знаєш, про котрого я говорив?
— Знаю, так що?
— То власне він діє мені на нерви.

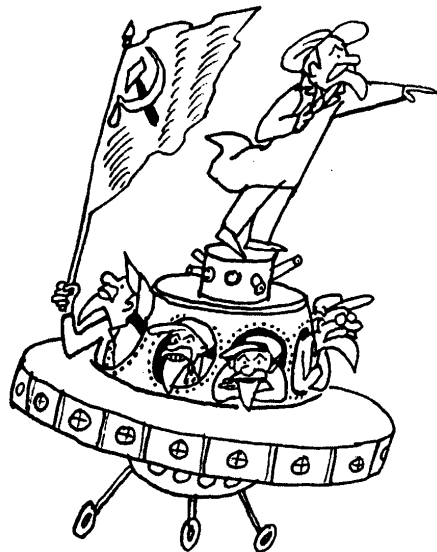
Переходячи вулицю, пам'ятайте, що пішоходи бувають двох видів: спритні і мертві.

Павло Глазовий

Інопланетяни

Забивають людям баки
 Вчені і невчені,
 Дурять голови та пхають
 Долари в кишені.
 Фільми ставлять фантастичні,
 Видають романи:
 А чи є, мовляв, на світі

Інопланетяни?
 Та не треба ж особливих
 Розуму й кебети,
 Щоб підтвердить: є пришельці
 З іншої планети!
 Звідусіль на Україну
 Приїждять туристи —
 Бізнесмени, конгресмени,
 Лікарі, артисти.
 Прибувають літаками
 Її на машинах власних —
 Всяких "вольво", "мерседесах",
 "Фордах" першокласних.
 Там, у них, міста і села
 Сяють чистотою.
 Тротуари обмивають
 Мильною водою.
 А у нас, де не поткнешся,
 Повно бруду й сміття.
 У дворах і за дворами —
 Нечисть і лахміття.
 Там, у них, шляхи й дороги
 Рівні, аж блискучі,
 А у нас кругом вибої,
 Тріщини та кручі...
 Чом цього не помічають
 Наші чиновники,
 Що машин собі заморських
 Тисячі накрали?

ПРАВДИВІ ПАТРІОТИ не
 пхаються до фотоапарата чи
 мікрофона, а танцюють з мітлюю по
 галі та граються з баняками на
 церковній кухні.

ПРАВДИВІ ПАТРІОТИ не
 пхаються до політики, щоб супер-
 патріотам пояснити, що торгівля —
 то супер-сила, бо як заробиш свого
 гроша, тоді до політики пхайся, але й
 тоді не забувайся, що торгівля —
 то...

Так каже всім патріотам,
 а не ідіотам —
 Степан Слота.

А тому, що то не наші
 Люди-громадяни,
 А прибулі тарілками
 Інопланетяни.
 Тракторів не вистачає,
 Щоб поля орати.
 Скоро будемо граблями
 Врожаї збирати.
 А в містах легковиками
 Всі шляхи забито,
 Бо пришельці дбають тільки
 Про своє корито.
 Незалежністю своєю
 Вихвалюються любимо.
 Прибиваємо на стінах
 Вивіски з тризубом.
 А кругом стирчать на площах
 Лисі істукани.
 Не дають їх руйнувати
 Інопланетяни.
 Ці прибуду тарілчани
 Гірші біснுவатих.
 Носять квіти істуканам
 В будні і на свята.
 Схаменіться, українці,
 Земляки-тубільці,
 Бо опинитесь рабами
 На чужій тарілці!

...

АНЕКДОТИ

ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ

Каже сусід до сусіда:

— Знаєш, Іване, твоя жінка має коханця.

А Іванові саме треба їхати у службове відрядження. От він каже сусідові:

— Миколо, ти приглядайся, як прийде коханець, давай мені телеграму, мовляв, померла моя жінка.

Наступного дня Микола посилає телеграму: "Приїжджай, твоя жінка померла".

Коли доставили телеграму, Івана якраз не було, колеги прочитали і думають: чому не написали, коли відбудуться похорони? І зразу дають відповідь: "Повідомте, коли похорони".

Микола дістає відповідь, і думає, чому Іван не зрозумів, і знову шле телеграму: "Похорони коли відбудуться, не знаю, а доступ до тіла продовжується".

Іванна з Гамільтона, Онтаріо.

...

На митниці:

— Ваш паспорт не дійсний. Тут на знімці лисий чоловік, а ви маєте волосся.

— Паспорт дійсний, то моє волосся "не дійсне".

...

Добре вихований молодий чоловік засидівся у приятельки, коли почалася заметіль.

— Куди ви підете такої негоди. Залишайтеся ночувати, — запропонувала господиня.

— Дякую, — відповів чоловік, і за мить десь щез.

Опівночі він повернувся, весь заду-білий.

— Де ви були? — здивувалась господиня.

— Збігав попередити маму, що не ночуватиму вдома.

Марійка Шафран. Торонто.

...І
ЩО ВІН
ТАКОГО
СКАЗАВ?

Дістається Президентіві СКУ Лозинському, як і Президентіві України — з усіх боків. А найбільше б'ють свої. Останній раз Лозинському дісталася за його лист до Сенату США. Вискочив чоловік, як Омелько з конопель: Чого це вам, шановні американці, Україна більмом на оці сіла?

Не витримали нерви в чоловіка, йому вже та американська політика поперець горла, як і іншим, яких називає в своєму листі.

Чого їм пхатися до наших виборів? Наказувати Кучмі і Януковичу не шахрувати і не вбивати. Вони самі з вусами, рильце в кожного давно в пушку. А Америка їм, як дітям: ну-ну-ну! Щоб процедура під час та після виборів президента була прозорою! Щоб кожний мав безперешкодний доступ до усіх медіа на недискримінаційній основі! І щоб ніякого там шантажу та залякування! Кожному спостерігачеві вільний доступ! Виборчий моніторинг для тих, і других, і десятих... — і місцевих, і заморських, і ближніх, і дальніх, і урядових, і приватних...! І ні півкроку без контролю! Бо ми вам покажемо "кузькіну матір"! Ми вас до Західного світу не захопимо, ми вас у НАТО не приймемо! А після всієї тієї вашої виборчої свадьби ми ще скажемо своє слово! Ми — це вам не хтось, а Америка!

Гвалт!!! Що ж це наша Україна за держава така, щоб усесь світ взяв її на прицил? Гірше, ніж за комунізму. От Лозинський і збурився: чуже бачите за лісом, а свого під носом. У нього, пана Аскольда Лозинського, навпаки: не бачить того, що за лісом, чи пак, за морем, тому жодного разу не виступив із критикою кучмівської влади.

А наші накинудили на нього, як оси. Засудили заяву Лозинського, як "шкідливу для України" і таку, що на руку "кучмівській кліці" та "бандитській владі в Україні" (саме так сказано у Відкритому листі підкомітету Конґресу Українців Канади, відділ Торонто). А що ви хотіли, щоб Президент Світового Конґресу Українців назвав свого Президента "бандитською владою"? Це в газеті "Новий шлях" можна дозволити такі вирази і то тільки тоді, коли той, хто писав, має чорне піднебіння. Бо в заявах від громадських установ, як от КУК, вибираються цивілізованіші слова. Але журналістська етика — то так..., на марґінесі. Тут заява Лозинського пече. Хотів чоловік, як краще, а вийшло, як завжди.

Однак, стривайте, може з того всього вийде нам ще світова слава. Пан Лозинський дорікає США, що вони не чіпляються до інших країн, як от: Росія, Узбекистан, Саудівська Аравія, Китай, Ізраїль і т.п. Якщо йому вдасться нацькувати США на інші країни, а особливо на Ізраїль, тоді нашому СКУ слава і хвала. А його Президентіві ще одна медаль.

Редька.

До кого прислухається Папа?

Мабуть, перш за все до Російської Православної Церкви. Коли члени Синоду Української Греко-Католицької Церкви на чолі з кардиналом Любомиром Гузаром просили у Ватикані Папу Римського Іоана Павла II створити патріархат для УГКЦ, наступник апостола Петра сказав, що це питання розглядається "з огляду на позиції й інших християнських церков". На ці слова з Московського патріархату відгукнулись, ніби ехо: "Хочеться сподіватись, що цього не станеться ніколи!".

Що мав на увазі Святійший під "іншими християнськими церквами", знає лише Бог та Москва.

Ганна Черінь

Батьки народу

Ми всі споріднені з лікарями як велика українська родина.

Народившись на світ, я відкрила очіці спершу і побачила лікаря, а вже потім маму. Останнім часом наука ствердила, що новонароджена істота, от хоч би й качена, вважає матір'ю чи батьком того, хто першим втрапить в її зір. А чому б і не людина?! Якщо хочете мати «швидку» дитину, станьте біля інкубатора, постійте, поки вилупиться качатко — і ви вже батько.

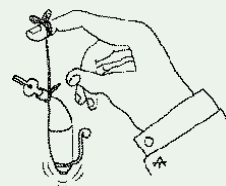
За цією теорією, я дочка лікаря.

Геннадій Гвинт

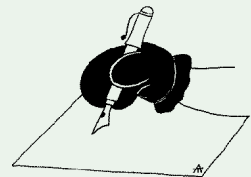
НАША МОВА

Якби так звільнити нашу мову
З полону прикметників,
Зробити іменники більше вагомими,
Займенники більше уточненими,
Дієслова більш дієвими,
Числівники більше значучими,
Тоді б може зробили ми
Нашу мову придатною
Не тільки для щоденного вжитку,
Особистої комунікації,
А наша література
Стала б більше сучасною.

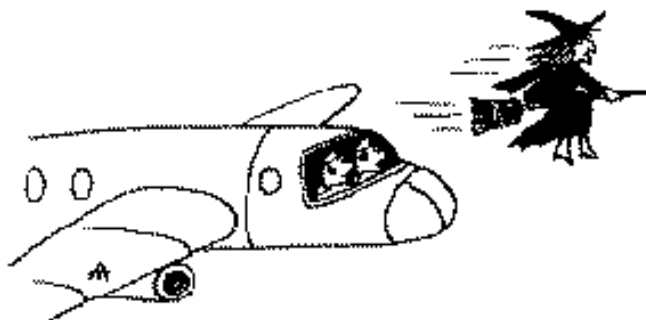

КРИТИКАМ

Обчисляйте ямби, міряйте трохеї,
Смакуйте дактилі, якщо до смаку,
Лиш не покалічте живої ідеї,
Яка не влізає в мірку ні в яку.
Коли піднебіння пестять анапести
І язик лоскоче пишній амфібрах,
То не забувайте, що дурниці плести
Може й амфібрахом поет неборак.

Торонто.

Орест Баюк жарить жарти

Курдупель — це така людина, що не згинаючись може сміло хукнути курці в ду...

Міжнародні прислів'я

Німецьке: Wer früh aufsteht der hat gold in Munde.

Польське: Kto rano wstaje temu ran Bog gaje.

Англійське: Early to bed, early to rise, makes one healthy, wealthy and wise.

Українське: Мушу встати, бо хочу...

Два приятелі пішли на прогулянку зі своїми псами. В одного був великий пес, а в другого маленький. Проходячи мимо бари, один сказав:

— Зайдімо, вип'ємо по пиві.

— Ти що, не знаєш, що з собаками вхід заборонений, — відповів другий.

— Нема проблеми, — сказав перлий, — ти тільки йди за мною.

Він поклав собі на очі темні окуляри й попрямував до входу. Біля дверей його зупиняє власник бари й каже:

— Вибачай, але з псами вхід заборонений.

— Але це мій поводитир!

— Ну, якщо так..., — сказав бармен, — тоді заходь.

Побачивши це, другий приятель вирішив зробити так само: надягнув великі темні окуляри й підійшов до дверей бари, але власник його так само зупинив і повідомив, що псам вхід заборонений.

Чоловік в окулярах вчинив, як і його приятель:

— Це мій поводитир.

— Та невже? — насмішковано сказав власник бари. — Отаке маленьке щеня?

Той задумався на секунду, а тоді здивовано сказав:

— Пробачте пане, я й не знав, що мені дали такого маленького песика.

Жінка заходить в аптеку і просить продати їй отрути.

— Для чого вам? — запитує аптекар.

— Хочу отруїти свого чоловіка. Він мені зраджує.

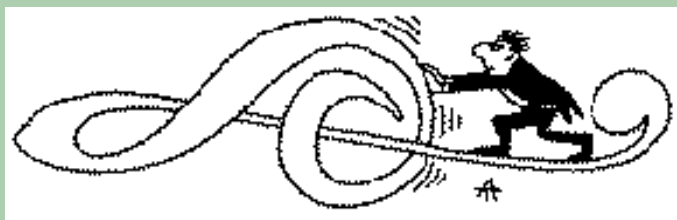
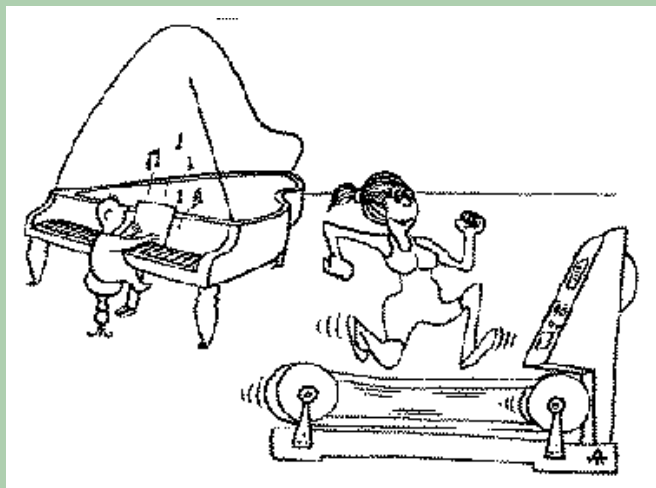
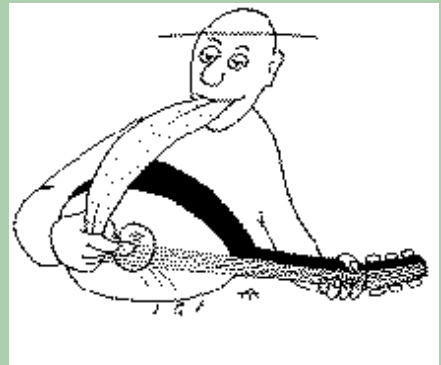
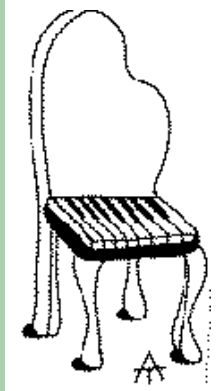
— Вибачте, але я не можу продати вам нічого з метою вбити іншу людину, — каже фармацевт.

Жінка витягає із торбинки фото і показує фармацевтові. Той побілів, побачивши на знімці свою жінку в обіймах іншого чоловіка, і каже:

— Ой, вибачайте, я не знав, що ви маєте рецепт.

Ен.Левуд, Флорида.

МУЗИЧНИЙ САЛОН ОЛЕКСІЯ ТАЛІМОНОВА

Ша! Говорить Одеса

- Абраме, купи у мене слона
за 1000 доларів.
— Та ти що, у мене квартира
маленька, де він поміститься?
— Ну, тоді двох слонів по 500
доларів за кожного.
— О! Це вже інша справа!

...

Якщо єврей робить подарунок
арабу на Різдво — значить,
вони обоє живуть в Америці!

...

- А що, Рабінович помер?
- Так.
- То ж то я дивлюсь, він у гробі
лежить...

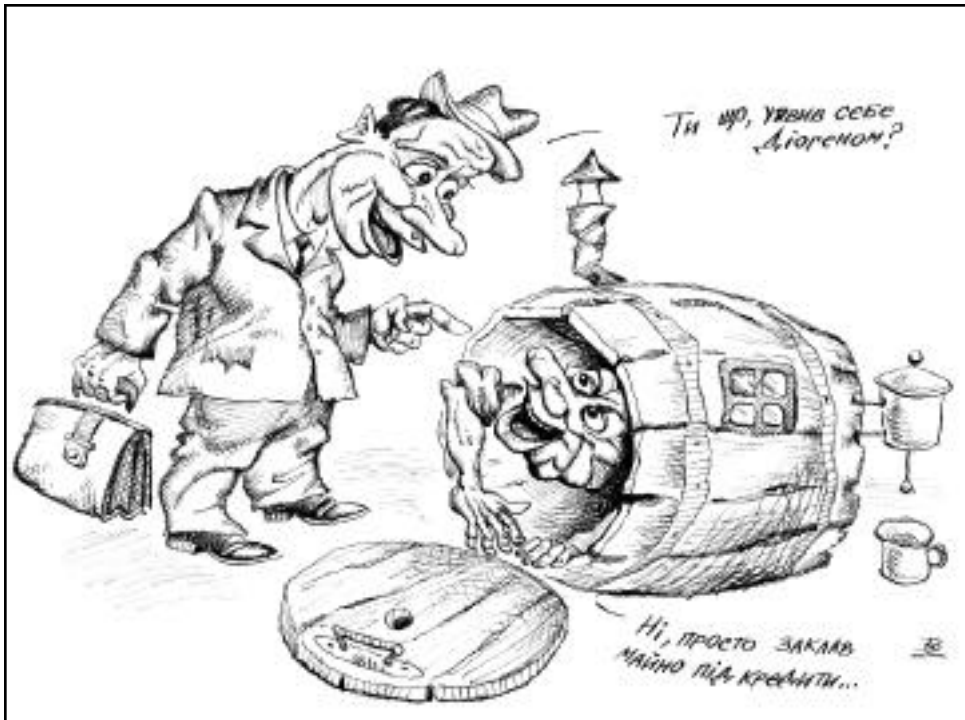
...

Рабин і шамес (служка
синагоги) йшли вулицею села.
Раптом з-за огорожі вискочив
злий пес і почав на них
скажено гавкати.
Рабин підняв поли халата, щоб
легше було втікати.
— Рабі! — гукає шамес, — чого
ви втікаєте? Адже в Талмуді
сказано, що пес не кусає вчену
людину!
— Це правда, — усміхнувся
рабин. — Але ж хіба пес читає
Талмуд?

...

Нігіліст Хеснелъ Герц
засуджений до смертної кари.
У в'язницю до нього прийшов
рабин і каже:
— Я прийшов до вас, щоб
передати слово Боже! Це вам
буде коштувати лише...
— Навіщо я маю тратитися,
рабе? За півгодини я сам
розмовлятиму з Богом!

...

Ганна Черинь

ДВОВІРШІ

Для вільного вірша загроза:
Без ритму й рим він — проза.

Людський хамелеон, свою
змінивши шкіру,
Також міняє і думки, і віру.

Казала Кобра:
«Я дуже добра!»

Якби поет усе те пережив,
що описав у творах,
То з нього ще замолоду зостався б тільки
порох.

Судилось кожному весіллю
В чиемусь оці бути сіллю.

Стрибає дощ із скелі на долину -
Всесильний бог, хоч тільки на
годину.

Найкраща жінка часто непутяща.
Вона тому розпусна, що найкраща.

Скажіть комусь тримати щось в
секреті -
Триматиме, як куля в кулеметі!

Хоч в нього в серці Гірошіма,
Він вміє брязкати грошіма.

Чому не вірю я тобі?
Бо я не вірю сам собі.

Чи не здавалось вам ніколи,
Що пес вам хоче дати школи?

Або йди з кулями на танці,
Або стрибай зігнувшись в шанці.

«Ну, одним словом...» - краще не
кажім:
Хоч раз сказали словом щось
одним?

У товаристві краще змовкни,
Ніж недоречне слово бовкни.

Шукаєш папороті квіту?
Стрибай у вибух динаміту.

Часом і хоробрі мужі
Лячно повзуть, як вужі.

Як для дієти витримки бракує,
Багато їж - того, що не смакує.

Хто сердитий в сірій світі,
І в сурдугі ті сердиті.

...

Такий світ

В Торонті їздять містом трамваї, і кожний моторист знає що трамвай можна обганяти тільки правою стороною. Та одного разу трафік посувався дуже помалу, й один сваток знервувався: Гад демн шиткікерс! Лізуть, як раки, а мені там утікають доляри.

І він рискнув обігнати лівою стороною. Та на його біду, на нещастя, проти нього над'їхав другий трамвай і...шурх-трах-крік — його авто стиснуло між трамваями. Стиснуло так паскудно, що його авто стало наполовину вужчим і висипалися всі вікна.

За пару хвилин там зібралась гурма цікавських, й почали йойкати-ахкати.

— Йой, та йому бідному напевно поламало руки й ноги.

— Е-е, що там руки-ноги... Нащо му тепер рук і ніг як душа он вже під небесами.

І всі задерли голови вгору. Душі вони там не побачили, бо мабуть була вже за хмарами, і знов хтось йойкнув:

— Йой, та він напевно осиротив жінку й діти!

— А він де розум мав? Він хіба не знав, що за гріхи Бог-отець карають?

— Ой, та не кажіть, він, бідний, ніц не винний, він тільки здоганяв нещасного доляра, так як я та й ви.

— Ну, доляра він не здогнав, але скористав щось інше — не мучився, не стогнав, не мочив під себе. Мав малим коштом панську смерть — цак-цак і амінь.

Та ось засвистіли-заревіли сирени, приїхав амбулянс, поліція й пожарники. А наш козак-невмирака вмжчасі очуняв, бо був тільки зімлів. Він побачив, що тут є щось не порядку, не так як повинно бути. Йому то не подобалося і хотів вийти. Але вийти не міг, бо двері були затиснені, то він найспокійніше в світі виліз — як борсук, задним вікном. Рук-ніг йому не поламало, ані жінку-діти не осиротив, тай панська смерть шмиґнула попри нього косяком. І він на те "торжество" засмалив собі Марльборо. Ну бо що інше мав робити?

Що там діялося далше, я вже не слідкував, але з того інциденту я засвоїв собі філософію, що в таких тяжких ситуаціях, де вже нема виходу, все ще можна знайти якийсь вилаз. Добре це знати, бо христьцінин не знає, що його чекає.

М.Костка-Понятовський

Сан Дієґо, Каліфорнія

**Пси нас респектують, коти дивляться на нас згори,
а свині мають нас за рівних собі.**

Обмін госвідом

На один бувший воєнний завод, що став виробляти замість військових літаків глиняні свистульки, приїхала американська делегація:

- Навіщо вам мільйон свистулок в рік? — питають гості.
- За кожную свистульку нам Казахстан дає по баранові.
- А що ви робите з мільйоном баранів?
- За кожного барана нам Латвія дає по електромоторові.
- А що ви робите з електромоторами?
- За кожний мотор нам Білорусія дає по трактору.
- А не забагато для вас мільйон тракторів у рік?
- За ці трактори Індія дає нам глину для свистулок.

Слухайте українську
ЩОДЕННУ радіопрограму
ПІСНЯ УКРАЇНИ

з радіостанції CJMR
на хвилях 1320 AM

від понеділка до п'ятниці
7:30 до 8:30 ввечері

субота і неділя о 4:30 до 5:30 пополудні

Керівник Прокіп Наумчук
Ведуча Зоряна Оницьук
Редактор Наталія Солтис
Диктор Галина Копко

Тел.: 416 536-4262

Daily Radio
SONG OF UKRAINE
P.O. Box 2, Station D
Toronto, Ontario M6P 3J1
Canada

Писати спогади і пропонувати їх для читання іншим — справа невдячна. Бо кому ще цікаве твоє пережиття і передумане? У кожного воно своє, неповторне.

Однак в усіх нас, довоєнних і повоєнних імїґрантів, є щось велике спільне — це наша Батьківщина, залишена давно-давно. Ця Батьківщина — не просто Україна, а ти часточка землі, де виріс, де бігав босоногим, де були мама і тато... І чим більше років ми проживаємо, тим ближчою стає ти батьківська сторона, і все частіше приходить у снах і в думках...

Тринадцять років я працюю для "Всесміху", власне для людей, які читають наш журнал, і, здається, навчився вгадувати їхні думки й уподобання. Тому й вирішив поділитися з ними своїми пережиттями і споминами людини, що прибула до Канади з претвою хвилиною імїґрації. Думаю, що в багатьох з вас вони сколихнуть Ваші власні спогади.

Багато вже стерлось з пам'яті, бо приїхав до Канади з батьками ще підлітком. Багато років сплигло з водою... Багато що призабулось, фантазувати про себе не буду, хвалитись не вмію, а щось дуже приватне із свого життя не маю відваги писати.

З найраньшого дитинства ми запам'ятовуємо лише те, що те було дуже яскравим — добрим чи поганим. В цім я — не виняток. Моя перша пригода запам'яталась з часу, коли мені було років чотири чи п'ять. До нас приїхав один з моїх дятків. Всі вибігли надвір, бо приїхав він на небаченим транспорті: на велосипеді, і то на новенькому, блискучому, який просто сяяв під літнім сонцем Покуття.

На великому дворі дятко пописував на велосипеді вісімки, а я бігав за ним. Дятко зупинився і покликав:

— Сідай, Івасю, підвезу.

Щоб дати мені більше задоволення, він довірив мені кермо, а сам крутив педалі. Та раптом втратив контролю і ми перекинулися якраз коло гноянки перед нашою стайнею. Немилосердна сила жбурнула мене насередину ями і я зник під смердючою рідиною.

Не пам'ятаю, як мене витяга.

багна, але запам'ятав, мене мили.

Спочатку носили відрі воду і злива мені на голову. А потім посадили у великий цеб гарячою водою і довго терли мене щітками з милом, аж мало шкіра мені не облізла.

З того часу я не можу терпіти запах гною і ніколи не їздив на велосипеді.

(Далі буде)

анекдот

Учителька в школі питає учнів, які релігійні предмети є в їхній хаті.

Один учень відповідає: хрест, що висить на стіні. Другий каже: ікона Божої Матері. А третій каже: "А у нас вага".

Учителька здивувалась:

— Вага — це не релігійна річ.

А хлопчик у відповідь:

— Дуже навіть релігійна, бо як мама стає на вагу, то щоразу вигукує: "О, Боже!"

...

Питають молодицю, чому вона запізнилася на роботу:

— Я лягла біля двох і проспала, — пояснює.

— Щоб надалі не проспала, то лягайте біля одного, — порадили їй.

...

Один режисер каже іншому:

— Чому ваші актори почали так погано грати в сценах кохання?

— Та тому, що вони всі оженилися.

...

— Абрам, ти уявляєш, я наполовину єврей, а наполовину українець.

— Розумію, розумію. Обрізати шкода, а надкусити боляче.

...

Державна таємниця

Ви знаєте, чому лиса
Голова у кума?
Тому, що він не про себе,
Про державу дума.
Кажу йому: — Я учора
З радіо дізнався,
Що з Путіним без галстука
Кучма зустрічався.
Кум сердито відмахнувся:
— Ну то й що такого?
Я все життя без галстуків
Живу — і нічого...
— Так ти ж, — кажу, — як холодно,
Ходиш у куфайці,
А як сонце припікає,
Гуляєш у майці.
А коли ти у куфайці
Чи в футбольній майці,
То на тобі отой галстук,
Як стоп-кран на зайці.
А то ж таки президенти,
То ж державні люди.
Їм положені по службі
Галстуки на груди.
Кум подумав та й говорить:
— Галстук — то дрібниця,
А як пильно придивиться,
Є тут таємниця.
Бережуть цю таємницю
В строгому секреті:
Ми на галстуки не маєм
Грошей у бюджеті.
Якщо позик закордонних
Брати буде ніде,
То наш Кучма до Путіна
Без штанів поїде. ■

- Гей, пане, чи можете мені сто доларів змінити?
- Чому ні? Навіть і прізвище зміню.
- Гей, пане, то ви хіба адвокат і напевно суддя?
- Хлопче, ти вгадав.
- То ви, напевно, пан П'явка?

Авokat чи суддя, я би їх повикидав на сміття. Але у них тота моя "справедлива" справа та ще секретарка Варварка. Вони доти не пустять мене додому, поки по закону якому не докажуть, що вони мають право на мої гроші. А я сам собі суддя і хочу доказати їм, що вони супер-брехачі і їдять собі за мій рахунок калачі. А вони з мене насмішку роблять, що ти, вей, Степане, дурна голова, ти навіть не знаєш, як сто доларів змінити. Набери повні кишені столярівок і піди до спілок. А їхні спілки свищуть мені мов із сопілки, що вони змінюють мені адвоката на суддю і докажуть, що вони супер-мінйали.

Степан Слота.

Дорогий Читачу!

Шукаєте за подарунком? Ось Вам готовий подарунок для Ваших рідних і близьких на будь-яку оказію.

Подаруйте їм сьогодні "Всесміх" і вони із вдячністю згадуватимуть Вас цілий рік. Адже це 12 подарунків на рік! 12 місяців сміху!

Заповніть листівку, що внизу, або подзвоніть до редактора Раїси Галешко сьогодні (905 891-0707), і я швидко, по телефону, виконаю Ваше бажання. Дякую!

ЛИСТІВКА ПЕРЕДПЛАТИ

Name _____

Address _____

City _____

Province/State _____

Zip _____

Додаю: \$38 (на рік, 12 чисел) \$20 (на півроку)

Всесміх, 1063 Orchard Rd. Mississauga, ON, L5E 2N7 Canada

Tel. 905 891-0707

bcesmix@sympatico.ca

— Кажуть, що в одній кредитівці в Нью-Йорку заборонили працівникам навіть брати в руки число "Всесміху" 148/149 за травень/червень цього року.

— А що ж там такого?

— Там надрукована гумореска "Як негр женився". Власник сказав, що якщо чорношкірі то прочитають, то судитимуть кредитівку і заберуть всі їхні гроші.

...

— Один радіокоментатор з Детройту, прочитавши вістку з України, прокоментував: "От бачите, дорогі радіослухачі, Папа говорив чистою укр-раїнською мовою!"

— Є чим радіти! Навіть аби Папа піля того сказав "Нет і не будет". Так завжди, коли хто з чужинців скаже два слова по-українському, ми ревемо від захоплення, як телята.

— Прости їм, Господи, бо не знають, що говорять.

...

"Пан Роман Ференцевич із Александрії, шпатВірджінія, переслав до Львова 53 примірники уживаних Альманахів "Свободи". За пересилку через "Міст" заплатив 53 дол." (З розмови).

Так, на Україні голодують, але не всі. Є голодні на хахи/барахло, є — на срібло/злото, є на хліб і до хліба. А є така "гомота", що на друковане слово голодна. А в нас книжки, газети й журнали, мов невільники хворіють на плісняву в пивницях разом з барахлою. Як би то заохотити громаду ту мудрість мудрих з темниць визволяти, бо голодних на рідне слово в Україні багато.

Ганна Черинь: Нотатки на маргінесі

Одна старша пані зустріла в книгарні знайому письменницю й привітала її так:

— Читала недавно вашу статтю. Ну ж і відчесали ви наших "тузів"! Що й казати, гострий язичок маєте!

— На те я письменниця. А яке виправдання маєте ви?

...

15-й Відділ в місті Чикаго вивісив в українському ресторані

"Параска" об'яву, що заповідала таке: "В святковій академії, що відбудеться наступної суботи, участь візьмуть ансамбль бандуристів ОДУМ-у під керівництвом Григорія Китастого, артистка-малювачка М.Гарасовська-Дачишин і Ганна Черинь".

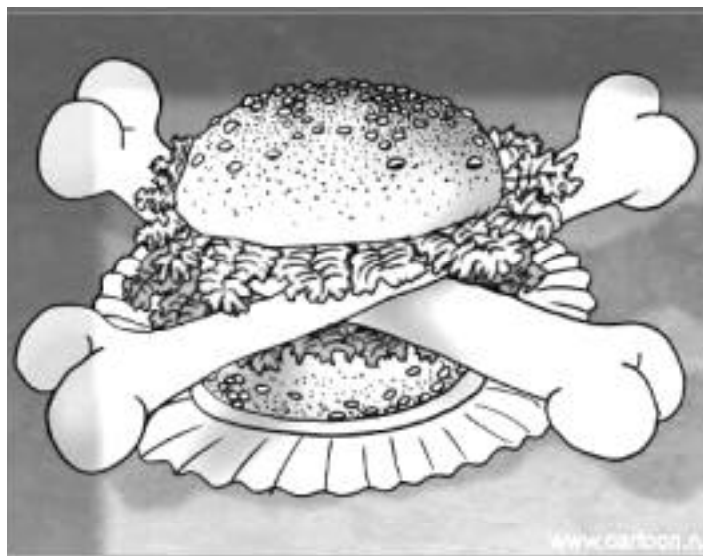
Один із присутніх прочитав об'яву і завважив:

— Це не відповідає дійсності. Я тількищо бачився із Ганою Черинь, і вона сказала, що не може прибути на це свято.

— Це нічого не значить, — відповів один із організаторів, — буде зачитаний її вірш — отже, вона бере участь.

Незадовго по тому з'явилося оголошення іншої організації про чергову імпрезу, і в ній було зазначено таке: "В цій святі будуть брати участь місцева оркестра, артистка-малювачка М. Гарасовська-Дачишин, Тарас Шевченко і Леся Українка".

...

Павло ГЛАЗОВИЙ

БАЙКОГРАФІЯ

Вовк-начальник дав наказ рядовим вовкам:

- Все, що вдасться десь віднині роздобути вам, не жеріть на місці зразу, поділіть на всіх.

Треба ж дбати про голодних братчиків своїх.

А осел не знати звідки йшов тоді якраз

і начальник мовив: - Мудрий твій наказ!

Ти вівцю роздер учора, був у тебе гріх.

то чому ж не хочеш м'ясо поділити на всіх?

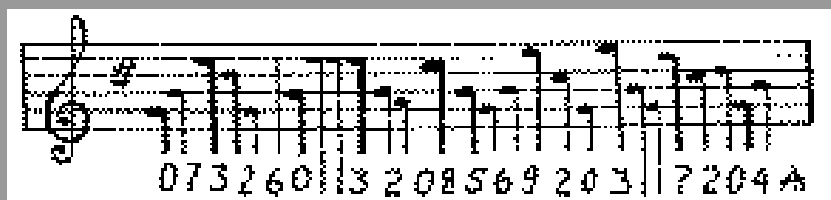
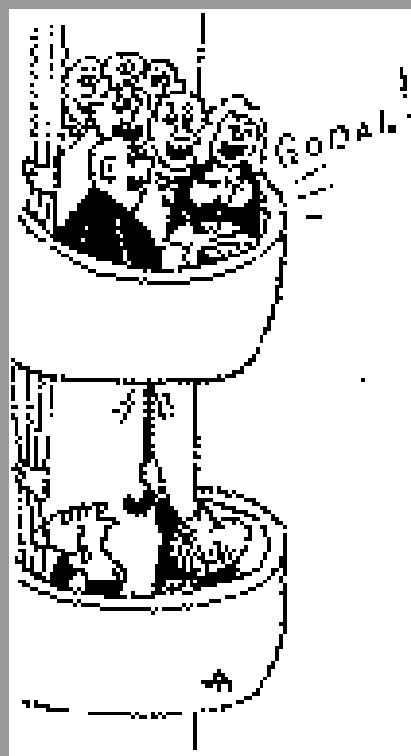
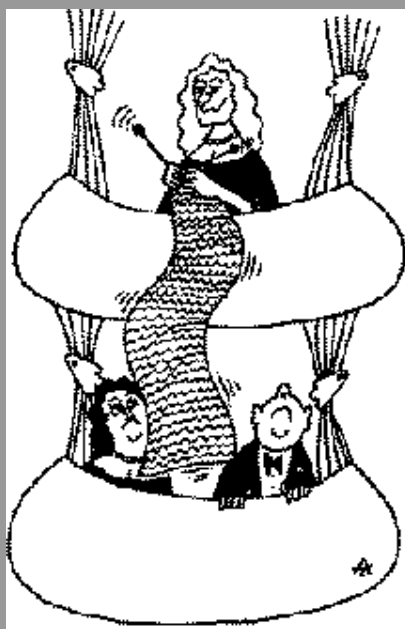
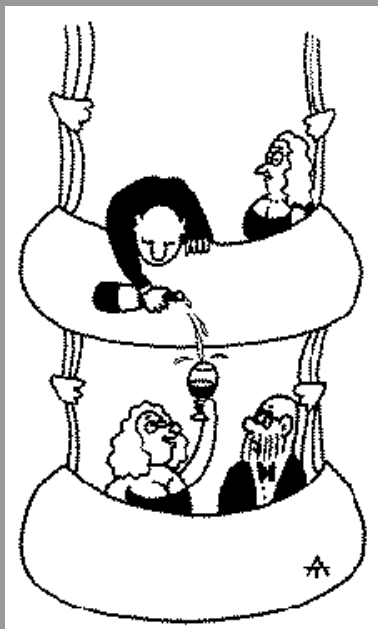
Он лежить воно у ямі в тебе про запас.

Вовк- начальник зуби скалить: - Це новий наказ

і вступає він у дію з даного числа.

Зараз дам я всім присутнім по шматку осла.

В ТЕАТРИ ОЛЕКСІЯ

Редакція одержала багато відгуків на статтю "Музику замовляє той, хто платить", про соцізм в Україні, надруковану в ч. 151 за липень 2004 р.

Друкуємо деякі з них.

Вельмишановна пані Редактор!

Прочитав я Вашу новину з України "Музику замовляє той, хто платить" і стало сумно на душі. Ось-ось 13-та роковина незалежності України, а що жде українців? Хто дасть раду? Всі ці безконтрольні журнали російською мовою в Україні, всі телеканали "чужі", жорстокі, брутальні, вульгарні — за Вашими словами — направлені проти завоювань грудневого референдуму 1991 року.

Михайло Приходько, Філадельфія.

Пані Редактор! Гратулюю за "музикантів", маю на увазі Ваш коментар у числі 150 на статтю в "Сільських вістях" "Євреї в Україні сьогодні: реальність без міфів". Ви, пані редактор, перейшли іспит на зрілість! Коли Вас звільняли із "Свободи", то пустили чутки, що за те, що Ви жидівка. На Ваше місце взяли пані, у якої чоловік жид, і він багато "музики замовляє" до нашої "Свободи". То чи не парадокс?

Прошу не називати мого імені.
Сауд Оранж, Нью-Джерзі.

Вельмишановна пані Редактор!

Ми з чоловіком є багаторічними передплатниками Вашого неповторного журналу. Багато задоволення й усмішок приносить кожне число Вашого і нашого "Всесміху". Але вершина всього (на мій погляд), це останнє число його, 150, за липень 2004 р., де вміщена Ваша стаття "Музику замовляє той, хто платить". Про публікації шановного проф. Яременка ми чували і дещо читали в тутешній українській пресі, але Ваш допис відкрив нам очі на багато дечого, чого ми не знали і не могли нізвідки тут довідатися. Отож ця стаття, про яку я згадала вище, спонукала нас обидвох відчинити наш слабопенсійний гаманець і передплатити наш чудовий "Всесміх" ще двом сім'ям.

Ірина і Осип Паар-и. Торонто.

Шановна й дорога пані Редактор!

В останньому номері "Всесміху" за липень ц.р. прочитала Вашу довгу і розпачливу статтю "Музику замовляє той, хто платить". В ній Ви порушили справу скарг жидівської громади проти газети "Сільські вісті". Про цю прикру справу я вже читала багато статей як в діаспорі, так і в Україні, й ніколи не сподівалась, що буду читати про це у Вашому "Всесміху". Бо, прочитавши Вашу статтю, можна хіба плакати й співчувати нашому народові, що знову зайшов у сліпий кут, в який так уміло його заганяють ті, які хотіли б вічно над нами панувати.

Я теж була в тому самому часі цього року в Україні, і кілька тижнів у самому Києві. Це правда, що телебачення майже російськомовне і продукція дуже дешева і нецікава, розчислена на зденационалізованих глядачів, яких, на жаль, ще багато в нашій Україні. Програми одного 5-го каналу є досить цікавими і патріотичними... Національне радіо України, головна програма №3 під назвою "Радіо національного відродження і культури", надзвичайно цікаве, різноманітне й патріотичне. Кожного дня є там кілька годин відкритого ефіру і слухачі ставлять запитання запрошеним нашим культурним і політичним діячам та дістають їхні відповіді. Зачіпають часто і те питання, яке Ви порушили в своїй статті. Все ведеться прекрасною українською мовою, хоч деякі вживають російську мову або місцевий суржик.

Одного дня на телепрограмі №5 була розмова з футболістами "Динамо". Всі вони, переважно на -енко (Нечипоренко, Дорошенко і т.п.) відповідали україномовному репортерві російською мовою. Один тільки Суркіс, власник "Динамо", відповідав українською. Всі ми знаємо, що Суркіс програв, коли балотувався на посади Києва. Наш народ "не в тім'я битий" і знає кого обирати, хоч є ще багато таких, які лакомяться на хабарі й посади.

Я хочу вірити, що не є аж так погано, як Ви думаєте після Вашої останньої поїздки в Україну. Є в нас в Україні багато прекрасних, високоосвічених і жертвених патріотів.

Пишу цього листа, щоб Вас розрадити й порадити, щоб Ваш журнал далі залишався гумористичним. Хтось дуже хотів би, щоб ми втратили довіру до себе і свого народу, спрямовувати нашу справу на другорядні справи, до яких я зачисляю конфлікти між деякими жидами й українцями. Україна існує, як Самостійна Держава, наш народ умів постояти за свою гідність, пережив усякі лихоліття і не дасть себе нікому знов поневолити.

Зі щирим привітом — Стефанія Гурко. Торонто

Шановна,
прочитавши ваше майже фотографічне звітлення про погані справи в нашій Україні, відразу виринає питання: А чому ж воно так, чому? А в парі з тим питанням є й відповідь: Та тому, що ми, як народ-нація, є такі, які ми є! Але така відповідь не зовсім вдовольняє, вона нічого не каже, то зараз озивається друге питання: А чому нас 300 літ гнобили татари, 600 літ гнобили поляки, 700 літ мадяри, 350 літ маскалі, ще й румуни і німці... Чому? На квасно-гіркий жаль відповідь є та сама: Тому що ми є такі, які ми є! І більше ніц. Ми далі будемо золотоверхі святині, і в тих святинях далі співемо "Світися, світися Новий Єрусалиме». Бо хтось колись нам сказав, що по страшнім суді той золотий Єрусалим спустять з неба на землю і тоді стане царство боже на землі. Було би дуже файно. Ну може ний?

Та поки той Єрусалим з неба спустять, то дурімо себе, що президентом України стане наша людина, "нечестиві полетять в сірчане озеро" і поступенно все зміниться на краще. А то також файно. Ну ний?

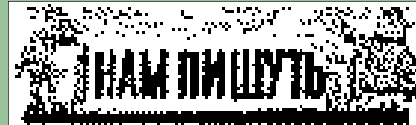
Але, але, але...

М. Костка-Понятовський.

Шановна пані редактор!
Хочу Вам подякувати і усім Вашим працівникам. Я був передплатником у Вас роки, а опісля зквітував, бо ж "Всесміх" зачав писати не те, що я чи хтось хотів читати. У Вас був дописувач [Костка]-Понятовський, він дописував дості гарні історії чи самі правди. Я любив їх читати. А зараз Ваш "Всесміх" знов гарно пише і я радію з сего. Ми, українські люди, чи то D.P. чи канадіяни повинні підтримати наш гарний часопис. Отож я відновляю передплату на другий рік і посилаю Вам 50 доларів, і посилаю Вам адреси, як они хотять посьміятись, то хай спробують Ваш "Всесміх".

Дай Вам Боже добрих успіхів у Вашій праці.

Василь Шелест. Мундейл, Альберта.

My mother [Irene Kopytko – Всесміх] would like to renew her subscription. However, she would appreciate if you would tone down your jokes about religion (especially Catholics) and America (especially U.S.A.). After all Americans (North & South) and most Ukrainians are religious.

Thank you.

Philadelphia.

Від редакції: Як тут не перефразувати друкованого в ч. 148/148 віршика Віри Ке: "Не пишть про це, бо ті православні, Не пишть про те, бо ті католики славні..." Сміхові – доброму чи колючому – підвласне все! Абсолютно все. Справа лише в почутті гумору.

Ваш малюнок у числі 145 за лютий цього року, де так смачно цілуються УНС і УККА – супер ОКей!!! У "жениха" і "невести" аж слинка потекла, як запахло грішми.

В.К., Байон, Нью-Джерзі.

Слава Ісусу Христу!

Ми приїхали з нашої України 10 років тому, і завжди підтримуємо тих, що не піддаються впливу пихи, а сумлінно виконують справу свого професійного таланту.

Хай Вам щастить, а ми будемо сміятися над нашою бідою, і побачимо, хто переможе – біда чи сміх. Сміятись гріх над калікою, немічним від народження, а над іншими – обов'язково. Бо святих тут немає, а хто ситий і шкірою товстий, то може подобріє і про іншого подбає.

Дякую за терпеливість.

о. Іван Никифороук. Едмонтон.

I am Canadian born Ukrainian, third generation. I consider myself a good Ukrainian. Yet, I have some difficulties to read in Ukrainian, especially long readings. This is why I admire your magazine – short funny stories and a lot of pictures. Please, GIVE IT TO US IN ENGLISH. Thank you.

Marko Gullen. Montreal.

Шановна Пані Раїсо!

*В першу чергу прийміть від нас щирі
Латупляції за призначену Вам нагороду за
редагування „Всесміху”. Ваш журнал
виповняє цьогодні важливу прогалину в
українській пресі, бо не лише гумором роз’яснює
засмучені обличчя, але й відзеркалює
негативні прикмети менталітету людей в
українській діаспорі і сміливо критикує те, про
що наша преса не відважується опверто
написати. Отож „Всесміх” сповняє також і
виховну функцію, і за те заслуговує на
додаткове призначення.*

*Ваша стаття п.з. „Музику замовляє той,
хто платить” є дійсно унікальна. Думаю, що
хоч половина тих українців, які ще не забули
своєї рідної мови, повинні її прочитати.*

*Я з Танею навипередки біжимо до поштової
скриньки і коли попадемо на „Всесміх”,
перечитуємо його „від дошки до дошки”. Він у
часах політичної нерозберихи і безупинних
плачів у листах з України дає нервово
відпруження, якого так нам бракує.*

Ігор Лесик. Каліфорнія.

Вітаємо усіх вас, дорогі наші земляки-українці, з 13-ою річницею Незалежності України! Бажаємо вам міцного здоров'я, родинного щастя та всіх земних благ.

Знаємо, що усім вам, дорогі наші земляки, не байдужа доля України. Гордимось Вами.

Всі члени Чортківського районного товариства інвалідів "Надія" хочуть вам сказати, що ми кожну мить пам'ятаємо про вашу щирість і милосердя. В скрутну для нас годину ви надаєте нам надзвичайно дорогу підтримку. Люди, яким лиха доля і невиліковна хвороба яtring душу і тіло, доземно вклоняються вам.

З святом вас, дорогі наші країни!

За дорученням інвалідів — координатор районного товариства "Надія" Юлія Курська.

Прізвищ не виявляємо

Читачі "Всесміху" часто дарують журнал своїм рідним, друзям і знайомим. Бувають і сюрпризи. От як пише до редакції Василь Корж із Товсон, Мериланд: "Дякую за гумористичний журнал "Всесміх". Він нагадує мені "Лиса Микиту", а також "Осу", котрі колись нас розвеселивали. Будь ласка, напишіть мені, хто для нас передплатив "Всесміх", щоб ми могли йому щиро подякувати". Шановний пане Корж, передплата на "Всесміх" — це був сюрприз для Вас від Вашої приятельки. Ми прізвищ не виявляємо, може вона сама признається, або Ви вгадаєте. Бажаю Вам доброго здоров'я і веселого настрою!

З повагою — Раїса Галешко, редактор.

Почуття власної гідності — це природна реакція організму на відсутність власного почуття гумору.

СОНЕЧКО
ДИТЯЧА ДЕННА ОПІКА
Під державним дозволом. Неприбуткова

Приводьте своїх дітей у віці від півтора до п'яти років до щоденного українського садочка СОНЕЧКО

У НАС: ☉ Цілоденна опіка - від 7-ої години ранку до 6-ої вечора ☉ Чисте, здорове оточення ☉ Навчальна і розважальна програма відповідно до віку та індивідуального розвитку ☉ Ми знаходимося у вигідній для доїзду околиці, біля доріг: QEW, HWY 427 і Brown's Line

На час літніх вакансій садочок запрошує школярів віком до 10 років

SONECHKO, Daycare Inc., 301 Lanor Ave., Toronto, ON M8W 2A1
(416) 255-7555

День без сміху — зіпсований день

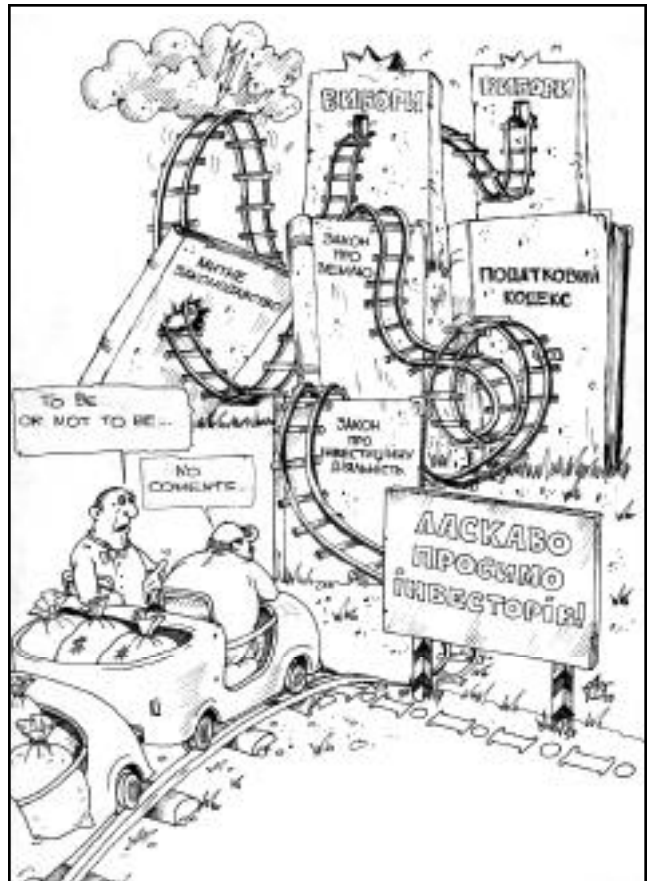
Читайте ВСЕСМІХ і радьте іншим!

ТЕЩА Й ПОМІДОРИ

Гори мої Карпатські, рідні мої гори...
А віз же я із Молдови свіжі помідори.
Заки ми їх із тещею у Бельцах купили,
То теща їх так нажерлась, аж кишки скрутились.
Як не крикне вона раптом серед автостради:
"Гальмуї, зятю, бо так тисне, що нема вже ради!"
Я гальмую, пишдять гальма, двері відчиняю,
А теща так, мов шуліка заліта до гаю,
Заки вона там вертала всі ті помідори,
То з'явивсь автоінспектор і таке говорить:
"Буна зіва, йолі палі! Ви із-за кардона?
Ви зачем здесь тармазілі? Здесь запретна зона!
Пишіть мені, йолі палі, как ви здесь папалі,
Але мені по-молдовські пишдть, йолі палі!"
"Та я -, кажу, - по-молдовськи ні слова не знаю...
Та я навіть по-українськи не все розбираю.
Та же, пане інспекторе, та ж ми з вами — друзі,
Та ж ми разом колись були в Радянськiм Союзі.
Та ж я курив і "Флуераш", пив не раз "Фетяску",
А в буфеті то танцював і "Молдовеняску".
А моя старенька теща — каліка на ногу..."
Та інспектор як не ревкне на усю дорогу:
"Пиши бистро по-молдовські, пока я хароший!"
Ну, думаю, треба тягти із кишені гроші.
Беру два по п'ять доларів, в папір загортаю.
"Оце, - кажу, - вже написав..."
— "Сейчас прочитаю..."
Узяв папір з доларами сторож автостради,
А тут саме теща суне в шортах, мов з Канади.
Подобрішав пан інспектор, вже не супив брови
Й каже мені: "А ти спутавсь, шо не знаеш мови.
Можна вивчить українській, можна — молдованській,
Но найлучший язык теперь це — американській".
Та й помахав нам рукою. Машина рвонула.
Я вилаяв інспектора, щоб теща не чула.
Та ще тещі не признався, що у тім моменті
Я долари дав фальшиві тій молдовській менті.
Нарешті ми в Україні! Вже Хотин минаєм.
Аж тут, бачу, теща знову живіт обіймає.
"Гальмуї, зятю! — кричить збоку. — І з місця ні кроку!
Бо машину буде чути до нового року!"
Та як плигне із машини у куці ліщини...
А тут раптом міліції стало дві машини.
Виходять два інспектори, руки прикладають,
І так мене по-нашому культурно питають:
"Ти чоґо тут зупинився? Тут запретна зона!
Сейчас будеш отвічати согласно закона!"
А я сиджу та й думаю скільки б ото дати,
Щоб на бензин ще лишилось доїхати до хати...
Витягаю із гаманця десять "зелененьких"

Та й кладу їх непомітно у папір біленький.
Але кладу вже долари справжні-справжніські,
Бо це ж таки інспектори наші, українські.
Може, і їм доведеться ці долари дати.
Я все ж таки перший хірург на усі Карпати.
Та як мені попадуться ці два, не дай, Боже,
То тих десять "зелененьких" їм не допоможе.
Права мені повернули, навіть честь віддали,
Ще й дороги щасливої обидва бажали.
За грошима не шкодував (хабар — звичне діло),
Але тещу наказати аж в п'ятах свербіло.
То я лишив її в куцах і рушив із місця,
А вона прийшла додому аж на другий місяць.
А недавно ми у хаті різне говорили
І стосовно свого сина так постановили:
Як виросте — буде лікар, людей лікувати,
Або буде на дорогах авто зупиняти.
Бо в нас хворих і шалених є й буде багато.
З ними син наш не пропаде, а з ним — його тато.

м. Коломия

анкет

Чоловік повертається з довгої відпустки додому, і застає жінку з немовлятком. Здивований, питається: — А чия це дитинка?
— Могла б бути твоя, якби ти був вдома, — відповідає жінка.

ЛЕКЦІЯ АБЕТКИ

Аналіза - жіноче ім'я Анна-Ліза.

Атеїсти - ті, що знають, що те їсти, а те не їсти.

Головорізи - колгоспниці, що збирають урожай капусти.

Гучномовці - чоловік і жінка, що сваряться.

Доляр - підпільна валюта України.

Капелян - член капелі бандуристів.

Копаний м'яч - м'яч, що його копали, але не відкопали.

Невротик - той, що несе ложку до вуха, а не в ротик.

Платонічна любов - любов, плачена за ніч.

Прометей - двірник.

Палітра - пляшка, не долита до літра.

Річні збори - збори створінь, що живуть в річці.

Самець - самотній чоловік.

Синтакса - чистої породи цуценя такси.

Спеціаліст - людина, що поза своєю ділянкою нічого не знає.

Співавторство - спільна праця, яку один пише, а другий підписує.

Старовина - втікання від дійсності.

Стовбичити - стояти непорушно, як стовп і вперто, як бик.

Сторож - букет троянд на століття.

Ступа - український традиційний посуд, у якому товчуть воду.

Тактовність - уміння на всі питання відповідати «так».

Татарин - непрошений гість.

Теща - придане милодої.

Титул - візитна картка самохвала.

Тортури - тури з багатьма перешкодами.

Точно - в сучаснім розумінні - приблизно.

Трохи - в сучаснім вжитку - багато.

Фальш - недоведена правда або доведена неправда.

Худоба - недоживлена людина.

ЗДАЛЕКУ...

Від кохання в мене в серці рана:

Не двоїсті ми і не троїсті...

В кожному місті в тебе є кохана —

Я ж не можу бути в кожному місті...

Добре, що за мною не сумуєш,

Променем всміхнуся крізь фіранку.

Уявляй мене, коли цілуєш

В кожному місті ти нову коханку.

Ну а я, мій легкокрилий друже,

Серця не палитиму журбою.

Вірю я твоїм листам не дуже.

Добре врешті, що ти — не зі мною...

1. Не думай.
2. Якщо думаєш — не говори.
3. Якщо думаєш і говориш — не пиши.
4. Якщо думаєш, говориш, пишеш — не підписуй.
5. Якщо думаєш, говориш, пишеш і підписуєш — потім не дивуйся.

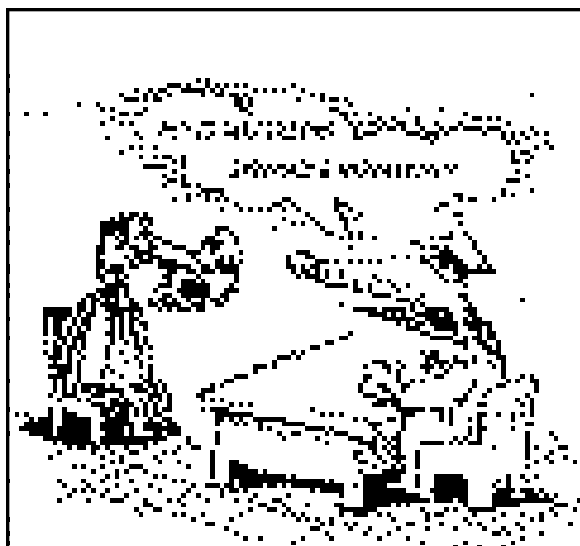

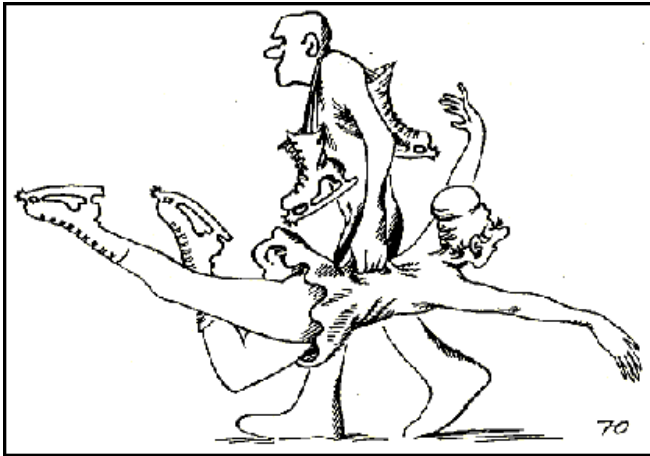
Теща приїхала в гості і питає свого внука.

— Ви раді моему приходу?

Той відповідає:

— Ще і як! Вчора тато якраз казав мамі, що тільки вас нам і не вистачає!

ФРАЗОМЕТИ

Актор-реаліст: у фальшивих фільмах грав фальшиво.

* * *

Визнаному за життя інколи нічого лишити для визнання після смерті.

* * *

На підкованому Пегасі легше їздити.

* * *

Некролог – нарис про позитивного героя.

* * *

Що іншим треба від мене? – я простий і геніальний!

* * *

Талант критика – це уміння вибирати жертву по зубах.

Іван Ярич

Кохайлик-усміхайлик

Ми живемо у епоху Фразозою, коли великою популярністю в сучасників користується продукція фразорувальників, сміхоробів, фіглярів, гуморсменів, афоризматиків. Короткометражна література нині виходить на передову людського буття, яке надто бурхливе, швидкоплинне, і людям ніколи читати літературні *£росбухи*, їм подавай такі собі літербродики, гамбург*£*ери, щоб на ходу проковтнув, зареготав і далі.

Пропоноване І. Яричем заафоризмоване гумористичне асорті не тільки для усміхайликів, але й для всіх і кожного. Зарубайте собі на носі: усміхайлики – довгожителі, загартовані сміхом. Дай і вам Боже, кохайлики, від сміху щодень вмирати, то будете довго жити.

Смішного!

ПАННИ І ПАНІ... В ЄВИНІМ ЖУПАНИ

Від громадськості пишного тіла не приховаєш, це не доходи.

У храмі серця панни поінколи править молебень по кілька „священиків”.

Панна не винна, що вона невинна.

Порноупорна панянка.

Панни - мінне поле краси. Все одно на котрійсь з мін підірвешся.

Якщо дівчині вже нікуди не хочеться йти, пора йти під вінець.

Жінці на голову не сядеш. Вона не дозволить попсувати своєї зачіски.

Вона вся була у золоті, тільки тому що приховувала ним свою фальшивість.

Оборонні вали жінки проходять лінією вирізу сукні.

Жінки - цукерки одного розливу, тільки в різних обгортках.

На неї молились доти, доки не согрішила, а тоді вже до неї йшли, як до сповіді.

Бик бере на роги, жінка на ноги.

Чим більше пані крутиться біля дзеркала, тим більше коло неї крутиться панів.

Жінка найсильніше любить, щоб її любили.

Розпластані жінки - віяння часу. Це ті, котрі проходять через пластичні операції.

Тіло жінки прочитується на всіх мовах без перекладу.

Комплімент для жінки, це, як для жебрака гривня.

І серед французенок трапляються українки.

Є жінки, з якими не постарієш. Вони дочасно загонять в гріб.

Жінка не може всім подобатися, вона ж не гривня... Хіба валютна жінка.

Жінка, якщо дуже прискіпатися, може показати фігуру... із трьох пальців.

Пані, що роздягається, втрачає обличчя – не одяг.

У жінки стільки спокус, що не знаєш, за що вкусити, щоб її спокусити.

Пташка щебече од пори до часу, жінка – до смерті.

Пусти жінку за стіл, то вона й на ліжку залізе.

І жінки, і щастя усміхаються усміхненим.

Мудрі жінки не дають спати, дурнувати - жити.

Хіба жінка - це тільки істерика? Ні. Це ще й качалка.

Жінка, коли немає зубів, заводить нігті.

Жінка - вулик. А хіба в кожному вулику є мед?

Що у п'яного на язиці, те у тверезої жінки в голові.

* * *

Якщо ви усе життя кохали одну жінку, вимагайте пільгової пенсії.

ВЕСІЛЛЯ

Інтимне

Весілля досягало свого вершка. Щойно молоді повернулися зі шлюбу, і староста з музикантами запрошували гостей за щедрі весільні столи. З усіх кутів помоста найліпше проглядався наречений — майже двометрового зросту з зализаною Юрко Горобчик. Наречена, що сягала його першого ребра, звалася Настею, або Настунею, як кликали її хатні. Пара була не аж, проте пару не особливо хвилювала оцінка весільних гостей. Важливо, що Юрко, який домагався Насті, таки досяг свого. І хай буде, що комусь вона замала, комусь загруба, а комусь трошки косоока. Зате вона має якусь внутрішню привабу, яка не давала спати багатьом ночей такому власникові маленького бару, як височенний Горобчик. І зрозумій ту любов. Отже ж, весілля...

Столами гуляла вже хтозна-котра чарка. Поміст гудів, брязкали миски, розмови ставали голоснішими, і раптом криклива Юлька з Горішнього кута зажадала «гіркої». Юрко при цьому нагадав недавно розмову зі своїм дядьком, який розтлумачив йому, молодому, що оте «гірко» запхалося в українське весілля з російського і що давні українці цілувалися аж тоді, коли князь приїжджав по княгиню. І що цілуватись без кінця на людях та ще й змушувати цьомкатись у губи дружбів з дружками, братів зі світилками і сватів зі сватами — це чиста азійщина. І що такого у світі більше ніде нема. Але Юрко лише посміхнувся, згадуючи дядькову філософію, і чекав, коли аж захрипнуть весільні гості, а тоді треба буде підвестися і солодко поцілуватися з наймілішою в світі дівчиною, а властиво вже жінкою — Настею.

І раптом двометровий наречений відчув, як його зарізало в животі. Він мало не ййкнув. І вже коли наставала крайня пора задовольнити прохання гостей, і коли молода жона копнула його легенько під столом у ногу, він зрозумів, що мусить цілуватися. Та в цю хвилину всередині знову щось боляче кольнуло і Горобчика проїняла страшна думка, що коли він не вибіжить з-за столу, то може бути запізно.

Але як втікати саме на цьому важливому моменті? Що подумає Настуня?! Що скажуть весільні гості?! Такі блискавичні роздуми просто кинули в піт молодого. І все ж він підвівся, піт покрив його зализину, а зуби зціпилися, мов не перед поцілунком, а перед бійкою. Горобчик розумів, що те, чого він ніколи не сподівався і що тепер його перестрашило, було вже дуже близько. Ближче ніж Настя, що вже ставала навшипиньки, щоби досягнути солодких уст свого законного мужа. Гості помітили, як спітнів молодий і навіть поблід, та вигукували: «Чого ти переживаєш — це ж не слідчий ізолатор?!». А Горобчик відчув, що один його порух може спричинити непоправне, і так закляк над столом, дивлячись страшними очима на свою омріяну дружину. Вона ж здивовано зиркала на свого обранця і допитувалася: «Що з тобою?». А Юрко не міг їй відповісти, бо треба було миттєво обдумати план поведінки.

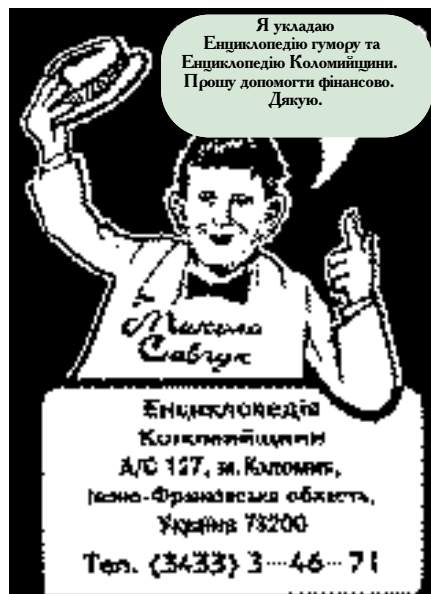
Вихід був один — чимдуж бігти надвір. І рвучко повернувшись, він вихопився з-за столу і кинувся до виходу. Стіл молодих стояв якнайдалі до виходу. Та Юрком уже не володіли жодні категорії етики. Він вискочив на столи і побіг ними, встромляючи свої італійські туфлі у холодці, борщі, салати, збиваючи пляшки з питвом і, врешті перестрибуючи через галасливих бабів. До катастрофи залишався який крок-два, але цей крок уже був за помостом, де починався густий малинник. Горобчик

застрибнув туди, але розшпилити свої штани не встиг. Бігунка тому й називається бігункою, що вона бігає швидше за людину. Це був трагічний фінал!

Заки Горобчик ляв на чому світ стоїть весільну кухню, гості не знали, що робиться. Одні вважали, що молодий з'їхав з глузду, згадуючи при цьому якусь Горобчикову прабабку, що теж не мала всіх клепок у голові. Інші шептали, що це в молодого такий нервовий приступ від радості, а деякі вважали, що це справа рук однієї ворожки, яка хотіла Юрка за зятя. Молода ж зомліла, і її відливали кока-колою та махали над нею кухарчиним фартухом. А в малиннику плакав нещасний Горобчик. Плакав уперше в житті. Такі-то бувають трагедії, що й нікого не звинуватиш.

Розповідали мені люди з того села, що Горобчик просто з малинника зголосився на роботу аж до Іспанії і там тепер заробляє єврики та забуває свою Настуню, яка не могла йому простити підлого вчинку. «Ліпше б ти був наробив у штани, але таки поцілував мене!» — писала вона йому в листах. Це, мабуть, було єдине «гірко» з усіх весіль, яке справді закінчилося так гірко.

Коломия.

ТОСТ

за жінок і вино

В них є подібність:

- і вино і жінки паморочать голову;
- спричиняють до непевних і невірних кроків;
- добрі, справжні жінки і вино дороги;
- жінки і вино з роками стають добрішими й добрішими

НА ПІАТОРУ "ВСЕСМІХУ"

- \$50 Камінський Володимир, Торонто
\$45 Паар, Осип і Ірина, Торонто
\$36 Демчук Володимир, Кері, Норд Кароліна
Наконецний Михайло, Парма
\$22 Бірко Анатоль, Лівонія, Мічіґан
\$20 Костка Михайло, Сан Дієґо, Каліфорнія
\$18 Слота Степан, Соледж Парк, Мериланд
\$15 Ліщинський Даміян, Сауд Орандж, Н. Дж.
\$12 Дмитрик Василина, Нью-Йорк
Зелений Г. Тандер Бей, Онтаріо
о. Никифорук, Едмонтон
Буба Стефанія, Судбури, Онтаріо
Матанович Надя, Місисаґа, Онтаріо
Томащук Микола, Монреаль
Фіґоль Мірослав, Монреаль
Король Володимир, Ворм Мін. Спрінґ, Фл
Слиж Роман, Релай, Норд Кароліна
Мартиненко Михайло, Трентон, Нью-Дж.
Оришкевич Йосип, Принстон, Нью-Дж.
Яворський Іван, Бенсалем, Пенсильванія
Шумаков Віталій, Кемпбел, Каліфорнія
Довбня Антон, Алентави, Нью-Джерзі
Богданік Йосип, Чикаґо
п. Кушнір, Філадельфія
п. Ріба, Сиракюз, Нью-Йорк
Вздель Гарі, Елфрос, Саскачеван
Козак Ярослав, Гантінґтон, Пенсильванія
\$10 Халыва Параска, Пінкні, Мічіґан
Луцишин Мирон, Фенікс, Арізона
\$7 Петрик Федір, Левіттави, Пенсильванія
Ощипко Григорій, Отрмонт, Квебек
Столяр Володимир, Парма, Огайо
Корж Василь і Ольга, Товсон, Мериланд
\$2 Бочар Віра, Мейпл, Онтаріо
Білецький Павло, Глендейл, Каліфорнія
Гудуляк Зоя, Торонто
Пасічник Кирило, Філадельфія

ПОДАРУВАЛИ "ВСЕСМІХ":

п. Ірина й Осип Паар з Торонто — для сина Юрія Семенюка в Асторія, Нью-Йорк, в подарунок на 50-річчя, з побажанням успіхів, доброго здоров'я і веселого настрою; для Антона Гараджі у Львів — друга з гімназійних часів за Польщі.

Між нами, чоловіками

— Наші жінки витрачають на косметику більше, ніж країна на озброєння.

— Воно й зрозуміло — вони й перемоги одержують частіше.

— Ох, друже, з роками все важче бігати за жінками.

— Як не можеш бігати, то волочись.

— Я свою жінку можу схилити на свій бік тільки ласкою.

— А я свою — гаманцем.

— Чи ти щось дістав від своєї коханки на уродини?

— Думаю, що так.

Завтра іду до лікаря.

— А як ти зрозумів, що то був вовк, а не собака?

— По очах.

Погляд такий же, як і у моєї жінки.

Щось такого!..

— Жінка, якщо захоче, може забрати у чоловіка все. Навіть прізвище.

— Такі чоловіки, як твій, на дорозі не валяються.

— Так, вони валяються на дивані.

— Мені здається, що Іван одружився зі мною ради грошей мого батька.

— Твій чоловік виявився розумною людиною.

— Мій чоловік вклав усі свої гроші в коней!

— А як він буде їх зводити діставати?

Величезною творчою силою є сміх. Саме він обмиває світ свіжою, емоційною хвилею радості, змінює його і обновляє. Різноманітність відтінків сміху, таких як гумор, сатира, іронія, сарказм, жарт, шутка, насмішка, каламбур відображають естетичне багатство дійсності. Сміх універсальний, оскільки спрямований на всіх і на все, в тому числі й на тих, що сміються.

If not delivered please return to: Вєєmix, 1063 Orchard Rd., Mississauga, Ontario, L5E 2N7 Canada

Очима Олексія Талімонова

We acknowledge the financial support of the Government of Canada, through the Publication Assistance Program (PAP), toward our mailing costs.

Publications Mail Registration No. 009942; Canada Post Agreement No.40013958